

6 Februari 1957.

F.

No. 13.080.

D.

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van W te Z tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Arnhem van 12 October 1956 betreffende den aan belanghebbende voor het jaar 1951 opgelegden navorderingsaanslag in de inkomstenbelasting;

Gezien de stukken;

Overwegende dat aan belanghebbende een aanslag tot navordering van inkomstenbelasting is opgelegd, berekend naar een zuiver inkomen van f.56.890,- met toepassing van een verhoging met 50% van de daarin begrepen belasting;

dat belanghebbende van dezen aanslag in beroep is gekomen bij den Raad van Beroep;

Overwegende dat blijkens de stukken de navordering betreft de navolgende niet in den oorspronkelijken aanslag begrepen inkomensbestanddelen;

- a. f.12.000,- zijnde aandeel voor het belastingjaar naar tijdsgelang van tussen 1 Januari 1951 en 12 April 1952 verworven onbekende inkomsten ad totaal f.15.000,-, aan het licht gekomen door de storting van f.15.000, op 12 April 1952 bij de B-bank te Z;
- b. f.800,- wegens ten onrechte als beroepskosten opgevoerde accountantskosten voor verzorging van appellants belastingaangifte;
- c. f.1.500,- correctie wegens te laag privé;

Overwegende dat de Raad van Beroep heeft beslist, dat de navordering ten aanzien van de onder a en b genoemde posten wegens het ontbreken van op die posten betrekking hebbende nieuwe feiten niet in stand kan blijven en ten aanzien van den onder c genoemden post heeft overwogen:

"dat appellant ten aanzien van het sub c vermelde inkomensbestanddeel heeft volstaan met te stellen, dat het voor privé opgenomen bedrag niet onredelijk genoemd kan worden, en zeker niet in vergelijking met de hiervoor in 1954 en 1955 bestede en behoorlijk gecontroleerde bedragen van respectievelijk f.6.250,- en f.6.900,-; dat het in 1952 voor privé geboekte door schatting is verhoogd met f.3.400,-;

dat de Inspecteur hiertegenover heeft gesteld, dat blijkens het onderzoek van de Rijksaccountantsdienst over de jaren 1951 tot en met 1953, na eliminering van alle bijzondere privé-uitgaven, voor dagelijks levensonderhoud van appellant en zijn gezin is uitgeboekt in 1951 f.8.300,- in 1952 f.11.000,- en in 1953 f.6.700,-; dat dergelijke schommelingen onaannemelijk zijn, en, gezien de stijgende kosten van levensonderhoud, het opgroeien der kinderen en nog gezinsuitbreiding in 1952, een verloop van f.10.000,-, f.11.000,-, f.12.000,- in deze jaren redelijk moet worden geoordeeld; dat hij de door appellant voor 1954 en 1955 genoemde bedragen niet als juist kan erkennen;

dat als onbetwist vaststaat, dat volgens appellants boekhouding, welke de Inspecteur als onbetrouwbaar verwerpt, in 1951 voor f.8.300,- in 1952 voor f.11.000,- en in 1953 voor f.6.700,- is uitgegeven voor dagelijks levensonderhoud;

dat eveneens vaststaat, dat het bedrag van f.11.000,- in 1952 door schatting door appellant zelf is verkregen, terwijl het uitgeboekte bedrag bij die schatting met f.3.400,- werd verhoogd;

dat dit laatste feit voldoende moet worden geoordeeld voor verwerping van de boekhouding, waar deze kennelijk door appellant zelf onbetrouwbaar is geoordeeld, en appellant ten onrechte bezwaar maakt tegen schatting van de privé-uitgaven door de Inspecteur in 1951 op f.10.000,-, welk bedrag immers, in vergelijking met appellants eigen schatting in 1952 op f.11.000,- alleszins aannemelijk voorkomt; dat mitsdien terecht over f.1.500,- is nagevorderd;"

Overwegende dat de Raad van Beroep vervolgens den aanslag heeft verminderd tot een aanslag berekend naar een zuiver inkomen van f.47.590,- met toepassing van een verhoging met 50% van de daarin begrepen belasting;

Overwegende dat belanghebbende als middel van cassatie heeft voorgedragen:

Schending of verkeerde toepassing van artikel 16 van de wet van 19 December 1914, S. 564;

dat dit middel blijkt de toelichting de navolgende grieven bevat:

1e. Ten onrechte heeft de Raad van Beroep aan de omstandigheid, dat het uitgeboekte bedrag voor privé in 1952 is verhoogd, een aanwijzing ontleend ten opzichte van het jaar 1951;

2e. Voor de schatting van het privé is het jaar 1952, waarin gezinsvermeerdering plaats vond, als vergelijkingsmaatstaf minder geschikt en de opgave van belanghebbende voor 1951 is in verhouding tot 1952 dan ook geenszins onaannemelijk;

3e. Bij de mondelinge behandeling merkte een van de leden van den Raad van Beroep op, dat het hem bekend was, dat in een der instellingen f.1.30 per dag voor voedingsmiddelen werd berekend; ook in vergelijking met dezen maatstaf is het door belanghebbende opgegeven bedrag voor privé geheel aannemelijk;

4e. Uit de overweging, dat het inkomen moet worden verhoogd met f.1500,- zou volgen, dat dit moet worden gesteld op f.42.590,- + f.1500,- d.i. f.44.090,-, terwijl het door den Raad van Beroep is gesteld op f .47.590;

Overwegende aangaande de eerste grief:

dat de Raad van Beroep op grond van de vaststaande omstandigheid, dat het door belanghebbende voor 1952 voor levensonderhoud opgegeven bedrag door schatting was verkregen, terwijl het in de boekhouding als zodanig uitgeboekte bedrag bij die schatting met f.3400,- werd verhoogd, heeft kunnen en dus mogen aannemen, dat belanghebbendes boekhouding ook voor 1951 geen vertrouwen verdiende;

dat de Raad de boekhouding op dezen grond verwerpende, een feitelijke beslissing heeft gegeven, waartegen in cassatie niet met vrucht kan worden opgekomen;

dat de grief dus ongegrond is;

Overwegende aangaande de tweede en de derde grief:

dat 's Raads beslissing ten aanzien van het bedrag, waarop de privé-uitgaven voor het onderhavige jaar moeten worden geschat, eveneens is van feitelijken aard en gedragen wordt door de gronden, waarop deze berust, terwijl hetgeen in belanghebbendes grieven wordt vermeld den Raad van die beslissing niet heeft behoeven te weerhouden;

dat bovendien de feitelijke stellingen, waarop die grieven berusten, in de stukken, waarvan de Hoge Raad kan kennis nemen, niet worden aangetroffen, zodat zij, als missende feitelijke grondslag, reeds daarom niet tot cassatie kunnen leiden;

Overwegende ten aanzien van de vierde grief:

dat deze grief gegrond is, zodat de uitspraak niet in stand kan blijven en de aanslag dienovereenkomstig moet worden verminderd;

dat daarbij echter in overeenstemming met het bepaalde in artikel 4 van de Zevende Uitvoeringsbeschikking in den navorderingsaanslag begrepen belasting moet worden verdubbeld;

dat het immers den belastingrechter - anders dan de belastingadministratie - niet mogelijk is een lagere verhoging toe te passen dan wettelijk is voorgeschreven, zij het dat hij daarbij moet blijven binnen de grenzen van het bedrag, dat bij het opleggen van den navorderingsaanslag door den Inspecteur als verhoging in den aanslag was begrepen;

dat de verhoging van 100% van het enkelvoudig belastingbedrag bij vermindering van het inkomen tot f.44.090.- blijft binnen de grens van de verhoging van 50%, welke de Inspecteur had toegepast op het door hem vastgestelde enkelvoudig belastingbedrag, dat berekend was naar een inkomen van f.56.890.-;

Vernietigt de uitspraak van den Raad van Beroep;

Vermindert den opgelegden navorderingsaanslag tot een aanslag berekend naar een zuiver inkomen van f.44.090.- met verdubbeling van de daarin begrepen belasting.

Gedaan bij de Heren Nypels, Vice-President, Dubois, van Rijn van Alkemade, Wiarda en Houwing, Raden, en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter Raadkamer van den zesden Februari 1900 Zeven en Vijftig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Verstraaten.

Verstraaten

Nypels